

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (O. Țurcan)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (I. Muruianu, M. Moraru, N. Budăi)

Î N C H E I E R E

05 decembrie 2018

mun.Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătoriai

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Iulian Chisilița, reprezentat de avocatul Anatol Lupașcu,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Lidia Chisilița împotriva lui Iulian Chisilița, intervenient accesoriu Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului sect. Rîșcani, mun. Chișinău privind desfacerea căsătoriei, determinarea domiciliului copiilor minori cu mama și cererea reconvențională depusă de Iulian Chisilița împotriva Lidiei Chisilița privind decăderea din drepturile părintești, determinarea domiciliului copilului minor cu tata și contestarea paternității,

împotriva deciziei din 19 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a ț ă :

La 30 septembrie 2016, Lidia Chisilița, reprezentată de avocatul Oleg Gheorghită, a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Iulian Chisilița, intervenient accesoriu Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului sect.Rîșcani, mun.Chișinău privind desfacerea căsătoriei, determinarea domiciliului copiilor minori xxxxxxxxxxxx cu reclamanta Lidia Chisilița.

În motivarea acțiunii a indicat că la xxxxxxxx a fost înregistrată căsătoria între Lidia Chisilița și Iulian Chisilița de către OSC Centru, mun.Chișinău, înscrierea numărul xxxxxxxx.

În căsătorie s-au născut doi copii minori, xxxxxxxxxxxxxx.

A menționat că viața în comun a eșuat, iar caracterele și viziunile diferite asupra modului de viață au dus la destrămarea familiei. De aproximativ doi ani locuiesc periodic separat.

A susținut că este imposibil să păstreze familia și toate încercările de a reface familia au eșuat.

La 18 noiembrie 2016, Iulian Chisilița, reprezentat de avocatul-stagiar Andrei Tatar, a depus cerere reconvențională prin care a solicitat decăderea din drepturile

părintești a Lidiei Chisilița față de copilul minor xxxxxxxxxx și determinarea domiciliului copilului minor xxxxxxxx, cu tata.

În susținerea cererii a invocat că declarațiile reclamantei în cererea de chemare în judecată nu corespund realității. Lidia Chisilița nu a fost fidelă și copilul xxxxxxxx a fost conceput din relația cu un alt bărbat. La moment nu participă la educația și viața copiilor, neîndeplinindu-și obligațiile părintești.

A menționat că în prezent locuiește împreună cu copilul xxxxxx în Grecia, or.Atena, copilul vorbind limba greacă, dînsul dispune de loc de muncă bine plătit și de spațiu locativ, a dat dovadă de responsabilitate, respectiv stabilirea domiciliului copilului cu mama va constitui un impediment pentru încadrarea în societate.

La 14 martie 2017, Iulian Chisilița, reprezentat de avocatul-stagiar Andrei Tatar, a depus acțiune cu privire la contestarea paternității în privința xxxxxxxxxx și confirmarea faptului că Iulian Chisilița nu este tatăl firesc al copilului xxxxxxxx

Prin hotărîrea din 04 septembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Lidia Chisilița împotriva lui Iulian Chisilița privind desfacerea căsătoriei și stabilirea domiciliului copiilor minori cu mama.

S-a dispus desfacerea căsătoriei încheiate între Chisilița Lidia, născută xxxxxxxx și Chisilița Iulian, născut la xxxxxxxx la OSC Centru, mun.Chișinău și trecută în actele de stare civilă cu nr.xxxxxxx.

S-a stabilit domiciliul copiilor minori xxxxxxxxxx cu mama copiilor minori Chisilița Lidia, xxxxxxxxx

S-a respins ca fiind neîntemeiată cererea reconvențională declarată de avocatul Tatar Andrei în interesele lui Chisilița Iulian privind decăderea din drepturile părintești a mamei Chisilița Lidia asupra copilului minor xxxxxxxxxx stabilirea domiciliului copilului minor xxxxxxxxx, cu tatăl.

S-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de contestare a paternității cu confirmarea faptului că Chisilița Iulian nu este tatăl firesc al copilului minor xxxxxxxxx, depusă de avocatul Tatar Andrei în interesele lui Chisilița Iulian.

S-a încasat din contul Lidiei Chisilița, taxa de stat pentru înregistrarea cererii de divorț în baza hotărîrii judecătorești.

Prin decizia din 19 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Iulian Chisilița prin intermediul avocatului stagiar Andrei Tatar și s-a menținut hotărîrea din 04 septembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani.

Pentru a decide astfel, instanța de apel, cu referire la circumstanțele cauzei, a constatat că instanța inferioară a soluționat litigiul dedus judecății în conformitate cu normele materiale speței, dar și a principiilor de drept, iar motivele invocate de către apelantul Iulian Chisilița în vederea casării hotărîrii primei instanțe sunt eronate și pur declarative fiind în contradicție cu materialele cauzei.

A stabilit că hotărîrea primei instanțe este întemeiată și legală.

La 24 septembrie 2018 Iulian Chisilița, reprezentat de avocatul Anatolie Lupașcu, a declarat recurs, solicitând casarea deciziei 19 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a din 04 septembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri noi de admitere a cerințelor din acțiunea reconvențională sau remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

În susținerea recursului a indicat prevederile art.432 alin. (2), lit.c), alin. (3), lit.e) Cod de procedură civilă.

În motivarea recursului a indicat dezacordul său cu deciziile adoptate de instanțele inferioare și a menționat că instanțele de judecată la pronunțarea soluției au interpretat eronat normele de drept material care reglementează raporturile juridice. Prima instanță a admis, iar instanța de apel a ignorat încălcări a normelor de drept procedural.

A susținut că instanțele de judecată în egală măsură au ignorat prevederile normele dreptului material, art.58 Codul familiei, care stipulează egalitatea ambilor părinți în raport cu copiii lor fără a stabili vreo prioritate din start pentru unul sau celălalt părinte.

În conformitate cu art.434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului atestă faptul că decizia din 19 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată pentru cunoștință participanților la proces la 27 iulie 2018 (f.d.17, vol.I).

În circumstanțele menționate, recursul declarat de Iulian Chisilița, reprezentat de avocatul Anatol Lupașcu la 27 septembrie 2018, se consideră a fi depus în termenul prevăzut de lege.

În conformitate cu art.439 alin.(2), (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând admisibilitatea recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Iulian Chisilița, reprezentat de avocatul Anatol Lupașcu, este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art.433 lit.a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Iulian Chisilița, reprezentat de avocatul Anatol Lupașcu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanțele ierarhic inferioare și nu redau încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei se precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiență probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art.432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art.130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cît privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de art. 6 § 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, instanța notează că obligația de a motiva o hotărîre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea *inter alia*, *Helle v.Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag.55;

Latourniere v.Franța, 10 decembrie 2002, parag.2; *Hansen v.Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag.71-74). De fapt în concepția instanței europene, articolul 6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispozițiile legale specificate, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în cazul de față (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen vs Finlanda* (nr.2), 13 ianuarie 2009, parag.24; *Papaioannou vs Grecia*, 2 iunie 2016, parag.45 sau *Baydar vs Olanda*, 24 aprilie 2018, parag.46).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Iulian Chisilița, reprezentat de avocatul Anatol Lupașcu.

În conformitate cu art.art.270, 433 lit.a), 440 alin.(1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Iulian Chisilița, reprezentat de avocatul Anatol Lupașcu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

judecătorii

Maria Ghervas

Victor Burduh